

[Hanne Andersen]

At man kan gå nye veje i social- og sundhedspolitikken, at hele kommunalbestyrelsen bliver ansvarlig for den principielle social- og sundhedspolitik i kommunen og for den forebyggende social- og sundhedspolitik, der skal føres, kan vi kun se med tilfredshed på. Men vi er først og fremmest glade for, at i personsager, ansøgningssager, kan man regne med den samme tavshed og den samme tryghed som hidtil.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

I mit første indlæg undgik jeg omhyggeligt at nævne Socialdemokratiet. Det var mest, fordi jeg syntes, det var synd for Socialdemokratiet, fordi man i denne sag tydeligt er delt op i et socialdemokratisk kommuneparti og et socialdemokratisk folketingsparti. Afstemningen på Sammenslutningen af Sociale Udvalgs årsmøde i går viste, at en lang række socialdemokrater beskæftiget med praktisk socialt arbejde i kommunerne er dybt uenige i den holdning, I indtager.

Det, der bekymrer mig, er fru Hanne Andersens indlæg, for det viser, at fru Hanne Andersen og muligvis Socialdemokratiet ikke går ind i de problemer, bl.a. vi har rejst, og som vi også oplever at socialministeren har forståelse for. Socialministeren mener, at de for så vidt er løst, men fru Hanne Andersen går overhovedet ikke ind i de problemstillinger, både hr. Carsten Andersen og jeg nu har nævnt.

Jeg vil opfordre til, at vi bruger udvalgsarbejdet til, at I forsøger på at være med til at finde ud af, hvordan det nu ligger med tavshedspligtsbestemmelserne, og hvordan kompetenceforholdet mellem kommunalbestyrelsen og de pågældende udvalg bliver. Det er uafklaret, og I kan ikke lade, som om det er noget, der er blevet afklaret under udvalgsarbejdet.

Og så vil jeg gerne appellere til de borgerlige politikere, der forholder sig meget apatiske til det pågældende lovforslag og bare har ladet Folketinget fungere som ekspeditionskontor for Kommunernes Landsforening.

Mange borgerlige politikere plejer at være optaget af det enkelte menneskes retssikkerhed over for systemerne. Her risikerer vi præcis det modsatte. Vi risikerer, at det er systemerne, der tager sig af de mennesker, uden at de pågældende behøver være blandet ind i det. Jeg behøver bare at nævne det eksempel, jeg har

nævnt før, at vi nu ikke længere kan være sikre på, at man som borger i en kommune kan henvende sig med dybt personlige problemer til en socialrådgiver uden at risikere, at det går videre, uden at man får besked om det.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Fru Hanne Andersen siger, at hun er sikker på, at bl.a. tavshedspligten overholdes. Ja, det må vi da håbe, men det er ikke det, der er problemet. Problemet er ganske enkelt, at man udvider området for, hvor meget oplysningerne kan flyde. Det er ikke et spørgsmål om ændring af tavshedspligten. Det er et spørgsmål om videregivelse af oplysninger og derfor et ganske andet problem.

Fru Hanne Andersen siger, at det er et »kan« og ikke et »skal«. Jamen der er ikke nogen tvivl om, at det bliver den samlede kommunalbestyrelse, der får kompetencen, og dermed er der ikke tale om noget, der hedder et »kan« eller et »skal«. Det er en ændring, som er til at tage og føle på for så vidt angår overførelse af kompetence til den samlede kommunalbestyrelse.

Endelig vil jeg gerne stille fru Hanne Andersen et spørgsmål: Kan fru Hanne Andersen give mig nogen fornuftig begrundelse for, at sager, der rejser sig af ansøgninger, skal være bedre beskyttet end sager, der ikke kommer af ansøgninger? Det er jo således, at forvaltningslovens § 29 stadig væk er gældende. Hvorfor er det sådan? Er det, fordi man tror, at der er særlige problemer i forbindelse med ansøgningssager, der gør, at de skal have en særlig beskyttelse? Hvad er begrundelsen for, at man er gået med på den lidt ejendommelige sondring, som ikke fandtes før?

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Agerschou, at vi har hidtil været alvorligt optaget af de her problemer. Vi har hidtil deltaget i alle møder i Socialudvalget og i alle samråd. Vi har også tænkt os fortsat mellem anden og tredje behandling seriøst at deltage i udvalgsarbejdet og i drøftelse af problemstillingerne.

Vi er helt klar over – det tror jeg også andre er – at alle forvaltningslovens bestemmelser bortset fra § 29 fortsat gælder også på disse områder.